

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1914-1917 :
L 84:1 - 220**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

2570
~~2527~~
Falun denadertonde mars 1917

Kärate!

Ett brev nu, det blir ju nästan bara en kommentar till våra telefonsamtal. Det är ju alldeles märkvärdigt hur mycket som har hänt sedan jag sist skrev.

I dag på morgonen tänkte jag på, att det var bra roligt, det som hänt, olikt allt annat, som skett under detta krig, om jag undantar Polens återupprättande, som jag också tror är något verkligt bestående av de annars så tvivelaktiga värden, som kriget givit oss. Men jag tänker till exempel på tyskarnas fredsförslag i december. Jag blev glad över att de gjorde det, så visste man att åtminstone / ena sidan var grundligt trött på kriget och ville frid, men jag trodde inte, att det skulle få något resultat, vilket det inte heller fått. Och Wilsons fredsnoter voro ju också bara ett tecken till de stora fredstankar, som rörde sig i världen, men med mycken ovisshet över sig. Allt detta, som kommit upp, om Europas förenta stater har för mig syntts så praktiskt utförbart, och egentligen bara för närmaste tiden förande till nya krig, såsom det tyckes mig att alla fredssträvanden en lång tid framåt måste göra. Men detta är något annat. Det kommer som en mögen och väl genomarbetad sak, som alltifrån början har framgångens tecken över sig. Det är en oerhörd befrielse, att veta, att detta stora folk inte längre skall hållas undan från den allmänna mänskliga utvecklingen. Det var som en vandrare, som hade svept in sig i en lång kappa, som hade snärjt sig om honom och gjorde det omöjligt för honom att komma varken fram eller tillbaka.

ingen trolig av organisationens arbete varit i ett land, som är så kassierat. Det
målar inte till med utvärldsmarknaden. Jag hoppas att jag ska emellanåt
segen. Det är ju Wilsons minnestecken. Jag hoppas att jag ska emellanåt
blå min troligen tungaorganisation, som att jag var till stöpsen minnestecken.

nu är det ganska rikligt med nya skolor. Det är ju ett stort
kännetecken på ett framgångsrikt land. Det är ju ett stort
tecken på ett framgångsrikt land. Det är ju ett stort

För övrigt är det märkvärdigt, att se i huru hög grad franska revolu-
tionen fått tjäna som mönster. Läste du om att det var personer, som
gingo omkring och köpte upp bröd för att det skulle uppstå brist, och fol-
ket komma i gång. Det finns väl någon ledare för sådana där gatustrider
också, men det måtte vara märkvärdiga begåvningar. I alla tidningar fram-
ställas de, som höjden av oreda och av historiker likaså. Men naturligt-
vis finns det bakom det hela någon, som vill något. En sak, som också
gripit mig, var berättelsen om de österrikiska fältposterna, som hörde
ryssarna hurra i sina skyttegravar och inte kunde förstå varför de voro
så lyckliga utan någon anledning. Det var väl också rörande att tsa-
ren inte ville skiljas från sin son. Ville han befria honom från det
mycket tragiska öde, som han själv har genomgått.

Det är också roligt, att vi äro eniga om att vara glada över det-
ta. Jag borde kanske inte vara det. Det finns nog folk här, som äro
rädda för att ett starkt och välstyrt Ryssland skall bli farligare för
oss än det Ryssland, som nu lägges i graven. Men därför vill jag inte
nu bekymra mig. Inom mig tror jag, att landet kommer, att bli någon
slags förbundsrepublik, som kan verka sterkt, men i det lära tillå-
ter fritt språk och fri nationell utveckling för övrigt åt alla de oli-
ka folken. Det är nog så, att den trygghetskänsla, som ligger i att
tillhöra ett världsvälde, det storslagna i det. Det vill man inte så
lätt avvara. Det blir för Ryssland likasåväl, som för Österrike, att
finna någon form, som passar för enheten i världet och mångfalden av
raser på samma gång. Dessa nya förordningar äro ju mycket vackra, men det är ju egent-
ligen bara det som ett så efterblivet land som Sverige redan för länge-
sedan är i besittning av. Men det är ett jätte-steg för Ryssland. Jag
gläder mig naturligtvis mest för finner och judar.
Vad detta kan få för resultat för krigföringen är ju ganska svårt
att säga, att det borde väcka en ny entusiasm för fosterlandet såsom

i Frankrike efter 1789, det är ju troligt, men det torde nog behövas